



24. szám.
Junius 17-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtáránál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Török János.

Ime a mi universalis nagybátyánk!

Kétségtelenül az; minthogy az Üstökös minden korbéli hívénél egy évvel öregebb; lévén ő 47-es.

De nem csak ezért az, hanem azért is, mivel ő a képviselője azon régi jó időknek, a mikben minden szabad volt, csak az adófizetés volt tilalmas.

Ismertem én őt, mint erőteljes, kemény férfit; később ismertem, mint gyöngéd ifiút, és jelenleg ismerem, mint tekintélyes úszt; s semmi rosztat nem tudok felőle mondani.

Ellenkezőleg nagyonsok jót.

Hogy sarkantyut 1858-ban mi ketten viseltünk legelőszőr az országban, (én, mint a ki sarkantyúval szoktam születni, és ő, mint a ki a Magyar Sajtót legelőszőr belovagolta), az konstatált tény. Budánk is nekünk kettőnknek volt legelőszőr.

Ez nagy politikai bátorság volt azon időkben; a mikben, mint tudjuk, még csak azt sem

volt szabad írni az ujságban, hogy „magyar nemzet;“ a miért is János bátyánk azt a szót használta cikkeiben, hogy „*fajunk*;“ méltó keserűségére minden botanizálónak, ki Linné fitvészkönyvében hasztalan kereste a *kéllakiak* osztályában a magyart, mint *válfajt* az ugorokák díszes *neme* alatt; holott már annyira jutottunk, hogy leveleinket nem is úgy címézték, hogy *nemes* és *nemzetes*; hanem *fajos* és *fajatos* ilyen meg amolyan uramnak.

Később is nagy érdemeket szerzett magának János bátyánk az által, hogy *Széchenyit* felfedezte, s nem csak nevét e nagy hazafinak nyomatta minden alkalommal szélesebb betűkkel, hanem annak finom

topányu lábnyomaiba is fontos talpu sarukkal utána lépegetvén, iparkodott azokat szélesebbre taposni.

Jelenleg a Pesti Hirnököt szerkeszti, mely



mint tudjuk okonszervatív; magyarul: „*O-kon szervált ív*,” s hogy e minőségben mily nagylelkű tud lenni, annak élő tanubizonyosága az, hogy lapjában mindig politikai antagonistáját, a Pesti Napló szerkesztőjét dicséri, s nem régi-ben *legkedvesebb falatját* is annak engedte át: — az igaz, hogy nem minden utólagos reservata nélkül.

Mások irányában is rendkívül türelmes szokott lenni; párbajra soha sem hív ki senkit, s egyetlen egyszer, midőn ellenfelével kiszállt — egy szál karmonádlira, példás lélekjelenléttel hagyta meg, hogy ha halva talál visszajönni, felette e Tinódyféle dalt zengedezzék el.

„*A régi gonosz idöket éneklek,
Jó Török Jánosról én emlékezem!*“

A mit azonban az egek ura meggátolt; különben ki títne bennünket folyvást, hogy legyen jó kedvünk?

A miért is határozottan oltalmunk alá vesz szük őt azon méltatlan vád ellen, mintha ő valaha színét változtatta volna. Nem, uraim! A cseresnye is először *zöld*; azután *veres* lesz; — utoljára fekete; és ezt nem nevezik színváltoztatásnak, hanem *megérésnek*.

Az ég őrizze meg a mi érett cseresnyéinket a seregélyektől.

K—s M—n.

Óh Petöfi, ha most élnél.

Óh Petöfi, ha most élnél,
Valjon mihez kezdenél itt?
Élnéd-e úgy a világot,
A hogy a többiek élék?
Szorultságból, mint poéta
Mit tehetnél mindenfélt?
Adnál-e ki divatlapot,
Változatos melléklettel?
Czifra bolond divatokat,
S hozzá egész tisztelettel
Irnád-e, hogy: most ezt hordják,
Azt a „régit“ hát feledd el!
Vagy élczlapot szerkesztenél?
Próbálgatva, hogyan lehet
Álruhában átszöktetni,
Egy-egy ártatlan ötletet?
S hányni a cigánykereket,
Mikor már senki sem nevet?
Vagy beállnál, mint munkatárs
Egy-egy taposó-malomba:
Irní Schleswigról, Bismarkról

Pesti Naplóba vagy Honba?
Épen neked való volna
Ez a munka, ez a lomha!

Vagy te is ott volnál régen,
A hol a többi poéták?
Kik a lantot elhajíták,
S biztosító, hiteladó-
Intézetekben fogyasztják —
Nem a tintát, csak a krétát.

Vagy, nem! Volnál, a ki vóltál:
Ki azt mondja, mit rég mondott,
Ki nem nézte, merre úsznak?
A hol gát volt, ott átrontott,
S bámulnának nagy szemekkel, —
— Mint gyógyíthatlan bolondot?

Az olyan eszmékre, miként
„Azok“ voltak, most nincs bolt-ár
A te lángod kihült helye
Nem tűzhely már, — csupán oltár:
— Tisztelek; de nem főznek rajt'.
De jól jártál, hogy meghaltál!

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs baratom uram!
Csak mar mig most ne mente volna el az a
Guloten Eliza kisaszony, ki három forintir három kirdisre tuta jövendöt mondanyi. Bizom

most magam izs vinik neki három forintot; — pedig nincs.

Az a titok, az a titok! mi lehet az a titok?
A mit ü miltosaga akadémiai elnök ur nem

akarja megmondani szegény embereknek, csupan csak nagy uraknak.

Nekünk szegényeb akademikusoknak aszongya, lesz palotamegnyitas augustus 19-in, mert az nagyon nagy nap. Nizek kalendariumot, talalok bene szent Thekla napjat 19-in.

Is most azt olvasok, hogy van eben valami titok, de azt nem megmondanak masnak. csak ki nigy lovon jar.

Nigy lovam pedig nincs; hanem ha it volna somnambula kisaszony, Guloten Eliza, is volna forintom harom; odamenik, is megkirdeznik tüle.

Azt hiszik, hogy ha kisaszony vizagyüene most Pestre, legalab haromszazezer ember megkirdezne tüle titkot, kaphatna egy miliomot.

Hat nem sajnálja-i elnök ur ü miltosaga, hogy egy miliot kiadjon ország, eben nagy ingiben, titokirt mit kaphatna tüle ingyen?

Adomák.

Közel egy egy mázsa dohányt czepe az X.....i ember suhancz fiával. Kitüzött vándorlásuk mekkájától távol, útközben mintha csak az égből cseppent volna alá, szemközt jön velök két financz; jó láttehetségeiknél fogva azomban még elég jókor megszelelék öket, — későn ugyan már arra, hogy előlük elvonulhassanak, de igenis elég jókor még arra, hogy testüket alkalmazásba vehessék. — Az apa, — ki szerfelett himlőhelyes vala, — behunyván mindkét szemét, — miáltal igen ügyes világtalan kinézést nyert, megfogá fiának hátranyujtott pálczáját, s szánandó módra sántikálva, vezeteté magát. — Érkeznek a financzok, — a betanított fiú s utánna az apa szerencsés jónapot kívánnak. „Mik ezek fiam? kérdi ravaszul az apa, financz téns urak — felel nagy linkósággal a fiú —, mely szóra az egyik financz visszafordulva — a veszedelmes portéka sulya alatt roskadozó álkoldusnak egy hatost nyomott markába.

Keszthelyen lakik egy jámbor pálinkás zsidó, akihez beállított 1858-ik évi ősszel egy parasztember, állítólag a szomszéd szőlőhegyekből és szilvoriomot kínált neki. A zsidó kiment az ajtó elé, ahol a paraszt szeke-rén egy 15 akós hordó volt. A pálinkás fölszivott a szilvoriumból, és miután azt jónak találta, megtörtént az alku, ki is fizette. A hordóért egy üreset adott cserébe,

Is ha mar csakugyan volt neki titok, csak mar legalab ne monta volna el, hogy „van.“ Most mar egisz orszagot kuriozusta tete vele; minden ember aba fogja hagynyi munkajat, is keresnyi fogja titkot.

Azt azonban nagyon jól tete, hogy ujsagiroknak el nem monta, azal kötelezetsigel, hol ki ne pletykaljanak; mert keveseb illetveszedelemel jarja meginyi to vizben vizi bornyut, mint ujsagironak lenyi, titkot lenyelnyi, is azt kit honapig magatul ki nem onyi. Edig csak Pesti Naplo szerkesztö megtuta titkot, is mar anak is ugy feldagata oldala, mind egy czipo, a hogy titok ki akar magat rajta furnyi.

Adig izs ilünk, ha meg nem halunk

Alazatos szolgálja

Tallerossy von Zebulon.

mivel a paraszt odább állott. Másnap a zsidó a fejteshez fogott és fejtett, — ki írja le rémületét — jóféle hegyi vizet.

Kiütötték a dugaszt és szittak — szilvoriomot, Általános bámulat. Kiütötték a hordó fenekét és ime, a nyiláshoz volt szögezve egy három itezés, fölséges szilvoriommal megtöltött — börtömlő.

A többi víz volt; a világ legnagyobb chemikusa sem lehetett volna föl benne egy csöpp szilvoriomot. Üthette bottal a paraszt nyomát.

Sokszor fordulnak Pista bácsihoz mindenféle badar kérdésekkel is a fiatal urak. Egy ismerőse panaszt emelt, hogy igen szép és kedves lovai annyira neki szelcsedtek már, hogy kocsijával mindig elszaladnak, bár mi csekély tárgyat meglátnak oly hőkkenők, azonnal neki iramlanak. Hát kedves öcsém tessék csak Sz. szomszédóm lótartását gyakorlani, annak parancsolata fiaihoz reggelenként ez. No édes gyermekeim, eredjetek az istálóba. Emelgessétek fel a párákat, itassátok s vakargassátok meg, és aztán fogjátok be őket a malomba, és lássa édes öcsém, csak *egy*et hagyott ki a parancsolatból, aztán lovai ha mind a háromnak szemire hat ókuláriumot rakat is, nem ijednek azok meg a szarvas ördögtől sem.

Tallerossy Zebulon okszerü indítványa, hogy mit kellene az észak-

A négerék fel vannak már most szabadítva ; de mi legyen ezután velük ? Eddig volt gazdájuk , dolguk, hivataluk ; most pedig egyik sincs. Jogos birtokuk Amerikában nincs, a min megéljenek. Tehát vissza kell őket szállítani Afrikába, a hol a dominiumaik vannak : az az ő hazájuk.

Ott azután a civilizált négerék legalább az otthon maradt vad testvéreket rövid időn polgárosítani fogják.



Megismertetik rokonaikkal a tudományokat.



Behozzák a civilizált divatot.



És a szépművészeteket.



Megtanítják őket a konyhaművészet magasabb fogalmaira. Vén néger eleinte a káposztás rétestől megijed ; azt hiszi : boa constrictor.

amerikaiaknak esinálni a felszabadított feketékkel?



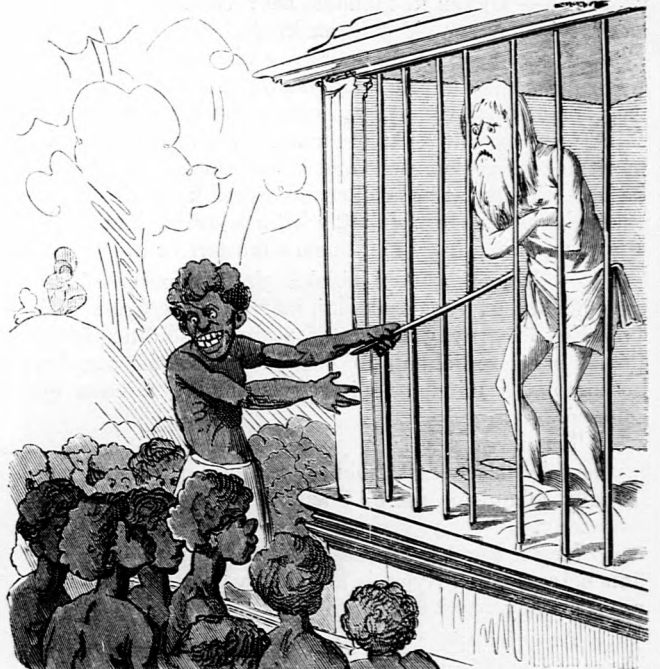
Az iparcikkek czélszerű fogyasztása által új piacot nyitnak az industrialis vállalatoknak.



Reformokat hoznak be a közerkölcsiségbe.



Megtanítják őket az élethez szükséges eszközök czélszerű használatára.



Sőt még majd tán fehér bőrű vadembereket is mutogatnak odahaza, kaliczkában.

És ilyenformán egy egész vad világrész, egy pár millió czivilizált feketének beajtása által a legrövidebb idő alatt a polgárosulás zászlója alá baassentáltatik.

Ezt indítványozza Tallerossy Zebulon.

II. Vén ifju legény

Tivadar.

„Azt a Pepit anyja halála után édes apja nagyon elkényeztette, engedett neki mindent szeszélye szerint tenni, venni. Az a csapodár Tivadar elkezdett udvarolni a szép, gazdag leánynak. Pepi eleinte fel sem vette, ismerte híreből a jó madarat, a ki már oly sok leányt elbolondított. Addig csúszott-mászott egyik-másik leány után, míg magával hírbe nem hozta, akkor aztán jót kaczagott könnyen hívőségük felett, ha azok tán komolyan vették a szándékát.“ „Furcsák ezek a kisasszonykák, meg a mamáik, — szokott gúnyolódva dicsekedni Tivadar, — azt gondolják, én mindjárt házasodom, ha valahova időtöltésből ellátogatok, vagy unalmamból egy banda cigányt az ablakuk elé állítok, hogy ott huzzák az én nótáimat.“

Tivadar olyan volt édes öcsém, — beszélte tovább nagynéném, — hogy már utóbb az anyák csakugyan számítottak is rá, ha leányaikat a neveléből haza hozták, mint bizonyos *ideig óráig tartó udvarlóra*. Rendszeresen éjjezenél szokott legelőbb is tisztelni, nehány hónapig szüntelen ott sürgött-forgott a választott körül, a háznál is, meg nyilvános helyeken is. Kis idő múlva ismét más lett a választott, a kitüntetett; — már alig vették valamibe az ő keme kurizálását, a városban nem is beszéltek többet róla, csak úgy tréfakép, ha megemlítették: — „tudjátok-e, kinek muzsikáltat jelenleg Tivadar?“ — Ugyan ki tudhatná azt? Nelinek? Fanninak? Rózának? „Oh már azoknak *nem*, — jelenleg *Pepinek* szól a zene.“ Az öreg ur, a kisasszony édesapja eleget boszongodik érte, hogy az ő gyászukat zavarja; meg is mondta Tivadarnak, hogy az a vigasság ő hozzájuk most nem illik. Az óta aztán oly szomorú nótákat húzat nekik minden este vagy hajnalban, hogy a ki nem kaczag felettük, az okvetetlen elkeseredik. Csak az vigasztalhatja a szomszédokat, a kiknek szinte nincs miatta nyugalomuk, hogy majd nem soká tart ez is.

— Hanem a Pepi ablaka alatti muzsikaszónak csak nem akart vége szakadni, már eltartott egész álló évig. Egy öreg nyugalmazott tisztartó el is költözködött Pepiék szomszédjokban levő tulajdon házából, annyira boszontotta a minden napi, vagyis inkább minden éji zeneszó.

Tivadar maga is megcsodálta álhatosságát, és mindenfelé dicsekedett többi szép tulajdonai közt azzal is, mily állandóan szereti őt, a kit egyszer igazán megszeret.

Meg is kérte Pepit atyjától násznagy által egész ünnepélyességgel. Nyert is kedvező választ mind az apa, mind a leány részéről.

Az egész város tudta, és helyben hagyta a Pepi és Tivadar által kötött házasságot. Senki sem tett semmi kifogást, sőt dicsérték, és mindenki abban a hitben volt, hogy már öt év alatt kibolondoskodta magát Tivadar, és Pepit csakugyan igazán szereti. — Maga a leány is abban a reményben élt, és nem ok nélkül; mert az óta az egy év óta több felserdült leány került városunkba, de Tivadar észre sem látszott őket venni, csak Pepinek élt, mulatságokban, mivel Pepi gyásza miatt nem tán-

czolt, Tivadar is csak sok unszólásra, és többnyire Pepi kértére fordult egyet-kettőt. Mindig csak Pepi körül forgolódott. Úgy látszott egészen meghódolt. — Pedig dehogyan! csak aludt benne a gonosz lélek, — nem is mondhatok mást. Városunkba hozott a tatár; — nem is mondhatok neki egyebet, — egy milliómos kereskedőt, két felnőtt leányával lakni. — Már minek jönnek az olyanok kis városba? mért nem mentek Bécsbe vagy Párizsba?

Ide jöttek, kiszemelték maguknak a legszebb házat a piacon, azt drága pénzen megvették; — azé a fukar Kászorié volt, az persze neki örült a nagy nyeregségnek, oda adta rögtön, kiszállította belőle tulajdon édesanyját. A lakosokat is, kit szép szóval, kit egy kis kárpótlással, kituszkolta az a világfutó vén legény; — mert hát az se birt ám még idáig megházasodni, pedig az már csak elég életre valónak látszik, szerzett is már annyit, hogy eltarthatna, uram bocsá! két asszonyt is. De arról most többet nem beszélék.

A millionér hozott piktorokat, a kik a szobákat újra fessék, — még aranyos festékekkel is festettek, én ugyan nem láttam, csak beszélni hallottam olyanoktól, a kik látták. Földig érő aranyrámás tükröket aggattak a czifrán kifestett szobafalakra, a padlókat kopolitirozták, aztán beteregették pompás virágos pakróczokkal, az üléshelyek mind bársonnyal, atlással voltak borítva, szóval kis városunkban soha nem látott fény és pompa közepett érkeztek meg, a nagy előkészületek után nagy kíváncsian várt kisasszonyok.

Milla, azt mondták, az az idősebb, — szőke volt nagyban, haja akár csak a kender: — hozzá értő férfiak azt mondták „arany haj“, meglehet, hogy az volt: nekem nem tetszett; — én közel soha sem láttam, de azt hallottam beszélni, hogy nagy veres szeplők lepték el arcát: — meglehet az is aranyból volt.

A második kisasszony *Marája*, színére nézve egész ellentéte volt nénjének, fekete haja, söt felső ajkán is messziről látszott egy kis barna hamvforma; — de mennyire tetszett az a férfiaknak! — gondolom az is aranyból lehetett.

Ezek az aranyos szobákba költözött, aranyos kisasszonyok, nem szoktak gyalog kilépni az utcára, hanem jártak mindég aranyos hintón.

Egész multság volt nézni, mint törte magát a férfi népség utánok. Mind paripát szerzett, lovagolni tanult; — azok a kisasszonyok igazán felloválták a férfiakat.

Már ha meg kell vallani, még az én István fiam is szokott lovagolni kocsijok mellett, — engem majd a méreg evett meg, — hogy ugy utánok estek azoknak az idegen földről ide származottaknak, persze mind azt mondták, illik megmutatni, hogy szívesen tudjuk fogadni az ily miveltségek családot.

Hát már ebből az általános nagy hühóból — mikor még az én István fiam is kívánta megmutatni lovaglási ügyességét, — mikép maradt volna el Tivadar?!

De hogy is maradt el! — ő volt egy az elsők közül. A mint megérkeztek, és este lehetett látni a kivilágított ablakokon belől a csipke függönyök mögött, a feljebb alább mozgó alakokat, a mint Tivadar menyasszonyától haza felé ment, és az ablak alatt ácsorgó primás

czigányt megpillantotta, nem állhatott ellent a vágynak, ezeket a még nem is látott, ujonnan érkezett kisasszonyokat éji zenével megtisztelni.

Elég az hozzá, Tivadar czigányai ott muzsikáltak Milla és Marája kisasszonyok ablakai alatt, minden huszonnégy órából egy párt, hol későn, hol korán.

— Szegény Pepi! eleinte biz a sirt, fájt neki a csalódás, nem is titkolta, csak az apja előtt, attól tartott, a milyen hirtelen fellobbanó természetű édes apja, nem hagyja boszulatlanul Tivadar szószegő elpártolását. A leány úgy tett apja jelenlétében, mint a ki fel sem veszi az egész dolgot, sőt maga adott ki már elebb főlegényén, nem az hagyta őt el. Pedig szegény Pepi igazán szerette azt a haszontalan frátert. Hanem csuffá is tette, megboszulta ő maga.

Arra emlékezem, — mondtam nagynénémnek, — hogy Krisztinka említette egy ízben nekem irt levelében, Pepi és Tivadar meghasonlását, de azután el is feledtem később rólok tudakolódni, vajlon megbékültek-e? Meg is békültek, — válaszolt néném, — csak várd sorjára, majd elmondom, a mint jött a dolog egy-más után.

A mint hát Pepi megtudta Tivadar legelső éji zenéltetését, — természetesen mindjárt másnap jókor — engedelmet kért atyjától, a közel levő szomszédfaluban lakó nagynénjét meglátogathatni, ígérte, hogy estére haza jön.

A kocsit Pepi üresen küldte vissza, azzal az üzenettel, hogy pár napig ott marad, majd nagynénje haza viszi.

Tivadar, a ki már minden napos látogató volt a háznál, — tán érezte bűnös voltát, — felé sem ment Pepiék házának. Az öreg urnak fel sem tünt elmaradása, hisz nincs otthon leánya, ötet meg mit látogatni? látta, hogy sokat lovagol, azt hitte, bizonyosan Pepihez jár ki lóháton. Pár hét mulva találkozott az öreg ur Tivadarral, az akkor is paripáját tánczoltatta a piacon, hová az aranyos szobák ablakaiból nézhetek — az aranyos kisasszonyok.

— Ejnye öcsém Zivatar! — kiáltott rá tréfásan az öreg, — te veled úgy látom ygalog nem is lehet beszélni! néha-néha már csak én hozzáam is fordulj be egy szóra, hadd tudakozódjam tőled leányom felől; én már két hete is van, hogy nem láttam, te meg, tudom, gyakran kilátogatsz hozzá.

Tivadar valami olyast kiáltott az öreg urnak — a mint paripájával odább ugratott, — hogy biz ő neki sem volt az óta szerencséje Pepi kisasszonyt látni. Hanem az öreg nem hitt füleinek, azt gondolta, vagy ő nem jól értette a választ, vagy Tivadar nem az ő kérdését.

„Szeleburdi biz ez, — dünnyögött hazafelé mentében az öreg; — nem tudom, milyen élete lesz veled kedves leányomnak, hanem eszes, ügyes, Éva anyánk unokája az én Pepim — biztatta magát az aggodó apa, — aztán Tivadar is csakugyan szereti, — aztán meg az idő is eljár, majd az is csillapítja, meghozza az eszit ennek az én jövődöbéli fiamuramnak is. De hát már mégis csak szóba állhatott volna velem, — hanem elragadta biz azt a paripája, — ugy van a, — hanem tudja féken tartani a lovát. Az eszének is csak olyan a kocsisa.

Ilyen formán ógot mógot hazáig Pepi édes apja. Otthon az az örvendetes meglepetés várt rá, hogy leánya futott eléje vidáman, annak mindjárt kezdte Tivadarral találkozását beszélni.

— Hadja el édes apám, — vágott szavába kacagva Pepi, — igaza van neki: — nem látott. — Tudja kedves apám: Tivadar sok leányt ott hagyott, mikor már elhittette vele, hogy elveszi; — most én hagytam neki hinni, hogy hozzá megyek, — s hogy a többi leányokat megboszuljam, — kiadtam rajta! — ugy-e derék? — kérdezte kacagva apját Pepi, mialatt hízegően hozzá simult, leginkább azért, hogy ne keljen édes apja szeme közé néznie, ily nem igaz mondás után nem birta volna kiállni annak szelid, igazságos tekintetét.

Az öreg urnak tetszett a gondolat, — Tivadar soha sem birta egész tetszését megnyerni.

— No az ugyan derék! ugy kell neki! azért bősziült ugy hát neki azzal a paripával. Jól tetted édes leányom, hogy úgy letromioltad. —

(Folyt. köv.)

Borkorcsolyák.

Városról városra járt a minapában az inség megtekintésére kiküldött országos biztos, hogy hivatalos szemeivel meggyőződve a csapásról, módokat ajánlhasson annak elhárítására.

Mikor fogadta a magyar ember valaha rosszul azt, a ki ő rajta bajában segíteni igyekezett? Igen természetes, hogy az országos biztost is várva várták, és szívesen fogadták mindenütt.

Egy nagy alföldi városban a polgármester hívta meg ebédre, híván még magához egy nem nagy számú ugyan, de jó kis társaságot. Régibb jó szokás szerint — enni és innivaló volt biz ott tisztességesen.

„Dejszen polgármester ur, — szól suttogva az asztal alsó végéről egy bakarboros palaczkkal társalkodó polgártárs, — ha látná valaki ezt a rakott asztalt, nem hiuné, hogy olyan inség hajtotta világ van itt.“

„Ugy vagyunk azzal öcsém — válaszol a jovialis polgármester — mint a méh, hogy kiereszti ugyan egyszer a fulánkját, de megdöglik bele.“

Ejnye édes apám — mondja a mezőre kivitt karczagi kis fiú édes apjának, — épen most kergetett egy nyulat az agár, olyan közel járt hozzá, hogy ha még egy kicsivel hosszabb lett volna az agár orra, bizonyosan elfogta volna.

A szőrös lábgazdagságot jelent.

Meglátván a szabóinas a vele fürdeni ment kamasz csizmadia inas szőrös lábát, — monda neki, — „hé! te belőled gazdag ember lesz, mert szőrös a lábad.“ —

„Hagyd el — felele a lábtyűművész, — olyan szőrös apám, mint a disznó, még is olyan szegény, mint a kutya.“

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.



ORÁCULUM. Mit ér takarékoskodni, ha nincs miből?

— — Ad vocem: „budget viták;“ úgy látom, hogy a takarékoskodással is tökéletesen ott gyulad ki az ember, a hol a prédálással. Példának okáért nekem minden ismerősöm és czéhbeli társam pipázik és szivarozik; én pedig nem; azok mindennap elszívnak egy huszas ára száraz salátát füst alakban; a mi egy esztendőre 120 forint pengő. Én tehát minden esztendőben megtakarítottam 120 forintot: ez tesz 30 esztendő alatt kamatjával együtt 12568 forintot. Hol van hát ez a 12568 forint? Holott az én zsebem épen olyan üres, mint azoké, a kik szivaroztak. Ez a fő finantzkérdés mai napság.

— — A gazdasági kiállítás nagy banketjén, tisztelt hazánkfia onnan Bécsből; a Bécsi Híradó szellemű szerkesztője egy elmés ötletektől ragyogó toasztot mondott vala, mely már-már elragadá a hallgatók sziveit megnyerő hangjával; midőn egy harsány hang az asztal végéről közbekiált: „éljen Schmerling!“ mely hazafias felkiáltás oly rózsaszínű hangulatot idézett aztán egyszerre elé, hogy Aurel barátunk egészen beelégedett vele.

— — Egy úri ember, a kit bővebben nem akarunk megnevezni, azt a jogtévesztést követte el, hogy bizonyos háztul, bizonyos alkalommal egy csomó ezüst kanalat elhódított. A plágium később kisülvén, nehogy az illető compromittáltassék; a tulajdon sértés elkövetését a felesége vállalta magára. (Ez eként megmenté a család becsületét.)

— — Egy superintendentalis gyűlés alkalmával az esperes a curator ellenében szavazott. A curator azt sugja szomszédjának: „ezért a nagytiszteletű úr elítélte-

tik *hat pipa dohányra.*“ A büntetés magyarázata pedig az, hogy az esperes ki nem állhatja a dohányfüstöt; analfogva, ha jól viseli magát, a curator jelenlétében megállja, hogy nem dohányzik; de ha ösztetűz vele, akkor az elkövetett vétség fokozata szerint egy, két, usque hat pipa dohány végig élvezésére szokott tudtán kívül elítéltetni.

— — Egy bécsi hírlap nagy szorgalommal adja a jó tanácsokat az Északamerikai elnöknek Johnsonnak, hogy ismerjen kegyelmet, és hallgasson a szép szóra. Csakhogy mire ezt a bécsi lapot megkapja Johnson, akkorra már ki is találja verni Davisből a hét sor port. Kérjük a bécsi kollegát, hogy ugyanazzal a postával, a melyikkel a maga lapjait elküldi Johnsonnak, mellétképen vitesse el ezt a mai számát is az Üstökösnek; talán fogna Johnson reflectálni az ebben foglalt Tallérossy Zebulonféle korszerű indítványokra.

— — Egy bécsi furmányos tintát szállított hordókban; egy hordórol lepattant az abroncs, s mire a kocsis észrevette, már végig volt tintával festve az utca. (E szerint az az egy német maga annyi tintát elpazarolt egy nap alatt, a mennyivel a többi a schleswigholsteini kérdésben egy hétig beérte volna.)

= (Anthologia egy ujabkori tanácskozmányból) . . . „Én lemondok a szavamról; — hozzáteszem azonban (Következik egy hosszú dictió).

Gazdasági élczek.

Ugyan Pista bácsi, mondja meg, miért nem híznak meg az én lovaim, hiszen már Kornenburgpulvert is két fontot ettettem meg velük, tette egyik fogott szerzett ügyvéd ur gyakorlott gazdánknak kérdését. — Szemmel kell őket tartani fiskális ur, majd meghíznak akkor. —

No ugyan furcsát tanácsolt a multkor Pista bácsi lovaim javítására, hiszen akár mikor keresem az orvoságnak való maradék abrakot a zablóban soha sem talállok én egy árva szemet sem, nem hogy egy fél marokra valót szedhetnék össze; — már pedig megmondtam, a mit mondtam, tessék csak úgy abrakoltatni, hogy az előttük naponként maradandó fél marok zabbal döngöltesse meg a gerinczöket, oly kövérek lesznek és úgy játszanak, mint a fiók szarvas, öröm lesz rájuk nézni. —

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Lövész utca 6. sz.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.